

Sygn. akt VIII U 2864/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Gliwicach

sprawy M. F. (F.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania M. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 października 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. VIII U 2864/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, odmówił ubezpieczonemu M. F. prawa do kolejnej emerytury wskazując, że nie posiada on na dzień 1 stycznia 1999 r. okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat, nie osiągnął wieku emerytalnego i nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zmiany decyzji i przyznania prawa do świadczenia emerytalnego obliczonego z nową kwotą bazową po przepracowaniu 30 miesięcy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. (...) Oddział w Z. dodał, że nie ma podstaw aby jedna i ta sama osoba uzyskała prawo do więcej niż jednej emerytury górniczej. Jednocześnie wskazał, że prawo do górniczej emerytury może być przyznane tylko raz, zatem wniosek

ubezpieczonego o prawo do kolejnego świadczenia emerytalnego zakwalifikował jako wniosek o emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. F. urodził się (...)

Decyzją z 12 czerwca 2013 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od (...) prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, wynoszącego 50 lat. Ubezpieczony do 21 listopada 2013 r. był zatrudniony w KWK (...) w K..

Od 7 kwietnia 2014 r. ubezpieczony jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o. – od 30 stycznia 2017 r. na stanowisku ślusarza pod ziemią w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 4 października 2018 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do kolejnej emerytury, wraz z którym złożył pismo, że domaga się przeliczenia świadczenia emerytalnego z nową kwotą bazową po przepracowaniu 30 miesięcy.

Decyzją z 12 października 2018 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na niespełnienie warunku co do wieku, okresów składkowych i nieskładkowych oraz okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy przyjął za udowodnione, na dzień 1 stycznia 1999 r. 20 lat, 10 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 12 lat i 25 dni pracy w szczególnych warunkach.

Stan faktyczny, który jest w zasadzie bezsporny między stronami, został ustalony na podstawie akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie kwestię sporną stanowi ocena, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej w części socjalnej emerytury. Bezspornym jest bowiem, że ubezpieczony, po przyznaniu prawa do emerytury na podstawie art. 50a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego od 18 maja 2013 r., pracował i z tego tytułu podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu.

Sąd podkreśla, że ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017, poz. 1383 ze zm.) nie przewiduje możliwości przeliczenia emerytury z nową kwotą bazową tylko z tytułu przepracowania co najmniej 30 miesięcy.

Art. 53 ustawy emerytalno- rentowej stanowi, że:

1. Emerytura wynosi:

- 1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

2. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Z kolei jak stanowi art. 21 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Zgodnie zaś z ust. 2 ww. przepisu ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury

Sąd podkreśla, że zarówno zasada ustanowiona w art. 53 ust. 3 cytowanej ustawy, jak i jego wyjątek określony w ust. 4 tego przepisu dotyczy obliczania tzw. części socjalnej (art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) emerytury z tytułu osiągnięcia wieku powszechnego, kiedy ubezpieczony miał wcześniej ustalone prawo do renty lub emerytury (wcześniejszej lub w obniżonym wieku). Co do zasady więc do części socjalnej emerytury przyjmuje się kwotę bazową, która służyła do obliczenia uprzedniej renty lub emerytury.

Powyższe oznacza, że przepis art. 53 ust. 4 ustawy może być stosowany w związku z nabywaniem kolejnego uprawnienia do świadczenia, a nie może stanowić samoistnej podstawy do przeliczenia świadczenia.

W tym kontekście warto odnieść się do uchwały Sądu Najwyższego z 10 września 2009 r. (I UZP 6/09, OSNP 2010, Nr 5-6, poz. 72), w której wyrażono stanowisko, że „kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury. Jednocześnie stwierdzono, że art. 53 i 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczą niezależnych kwestii i nie pozostają one względem siebie w żadnej relacji. O ile bowiem art. 110 dotyczy przeliczenia świadczenia już ustalonego, o tyle jej art. 53 odnosi się do ustalenia po raz pierwszy prawa do emerytury, które może być ustalone w okolicznościach wcześniejszego ustalenia prawa do innego świadczenia”.

W realiach niniejszej sprawy ubezpieczony domagał się przeliczenia kwoty bazowej w związku z podleganiem co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, po uzyskaniu prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która ubezpieczony pobiera.

Roszczenie ubezpieczonego mogłoby zasługiwać na uwzględnienie tylko w sytuacji, gdyby ubezpieczony spełniał przesłanki do kolejnej emerytury. W sytuacji ubezpieczonego chodzi o emeryturę z warunków szczególnych albo powszechnego wieku.

Zarówno do pierwszej jak i drugiej emerytury, bezspornie, ubezpieczony nie spełnił przesłanek.

W ocenie Sądu, zatem organ rentowy trafnie uznał, że żądanie to nie może zostać uwzględnione.

Jak wskazano powyżej przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie przewidują możliwości przeliczenia tego samego świadczenia na zasadach określonych w art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej. Podkreślić należy, że przeliczenie określone w art. 53 ust. 4 w związku z art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej ma charakter jednorazowy. Dotyczy tylko sytuacji, gdy ubezpieczony po nabyciu prawa do renty lub emerytury (wcześniejszej lub w obniżonym wieku), której podstawę wymiaru wskazał jako podstawę wymiaru emerytury z tytułu osiągnięcia wieku powszechnego podlegał przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Końcowo zauważyć należy, że w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., sygn. akt I UZP 1/08 (OSNP rok 2008, nr 23-24, poz. 353) dopuszczono możliwość przeliczenia wysokości emerytury zarówno w części socjalnej, jak i części stażowej, po okresie podlegania przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, ale tylko w przypadku przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej, który w niniejszej sprawie nie stanowi podstawy wniosku o przeliczenie emerytury wnioskodawcy.

Reasumując, zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, zatem Sąd – na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy - Klimek